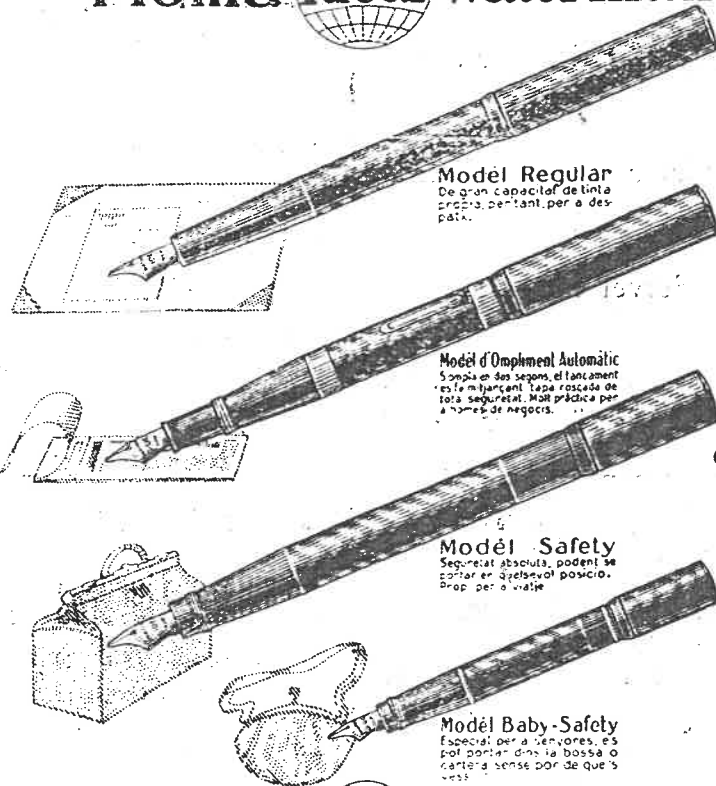

Ploma Ideal Waterman

Model Regular
De gran capacitat de tinta
propia per tant per a des-
patx.

Model d'Omplement Automàtic
Sónia en dos segons, el tancament
es fa mitjançant la tapa rosada de
tota seguretat. Molt pràctica per
a homes de negocis.

Model Safety
Seguretat absoluta, podent se
portar en qualsevol posició.
Prop per a viatge.

Model Baby-Safety
Especial per a senyores, es
pot portar dins la bossa o
cartera sense por de que's
caïsi.

El present Ideal per a tots

De venda a La Modernista - Demants Tinta IDEAL WATERMAN

Llet condensada
EL PAGES
Es la millor marca

Lampisteria de
Salvador Pidevall
Instal·lacions d'aigua i gas. Coloca-
ció de vidres de totes classes.
S. BENET, 1

Francesc Trias
Teules i Torpedos
Santa Coloma de Farnés
Per encàrrecs a Sant Hilari a
LA MODERNISTA

Eden Concert

MUSIC HALL de primer ordre

ELEGANT DANCING PARISIEN

- - MAGNE JARDI D'ESTIU - -

Carrer Nou, 12

Teléfono 3.332

BARCELONA

LA HISPANO ESTIUECA

Empresa d'Automòbils

De Breda a Sant Hilari,
anada i tornada 7 pessetes.

Combinació amb els trens sur-
tida de Barcelona: 5'40 i 14'25.

Serveis establerts:

De Sant Hilari a Breda (diari)
> > Hostalrich (diari)
> > Sta. Coloma (dilluns)
> > St. Celoni (dimecres)
> > Vich (dissabtes)
> > Establiment (perma-
nent durant l'estiu)

SERVEI DE TURISME

Per despatx de billets i informes:
Carrer de Valls, 1.- Teléfons 422 i 427
A BARCELONA: Al Despatx Central
de la Companyia dels Ferrocarrils de
M. Z. i A., Corts Catalanes, 575 ahont
podrán adquirir els billets de auto i
ferro-carril.

Per endur-se'n un bon record, fer-se
retratar al aire lliure per

En Lluís Ximeno

raó a LA MODERNISTA:

Gran licor estomacal

Calisay

MOLLFOLLEDA

Arenys de Mar

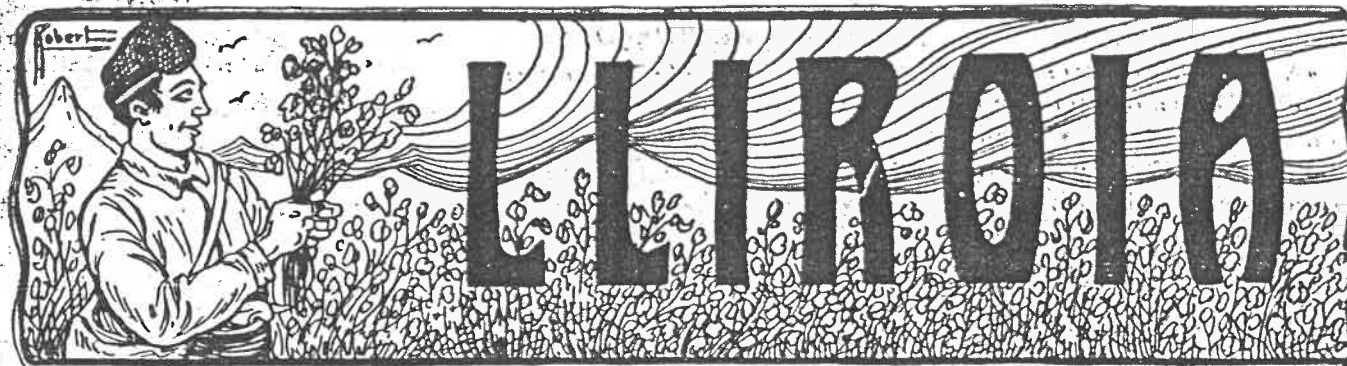
Ramón Torrent i fill-Recader
de Sant Hilari Sacalm
a Barcelona

A Barcelona: Plaça Comercial, 10
Davant mercat del Born. Tel. 1909
Representant de la famosa aigua de la
Font Vella

També es porten botelles d'aigua pi-
cant a domicili.

LLIROIA

Es trova de venda a BARCELONA
Tspineria, 4. (Llibreria Bonavia)
Córcega, 242. (Porteria)

REVISTA ESTIUECA

Surt els Dijous

Any II. Núm. 28

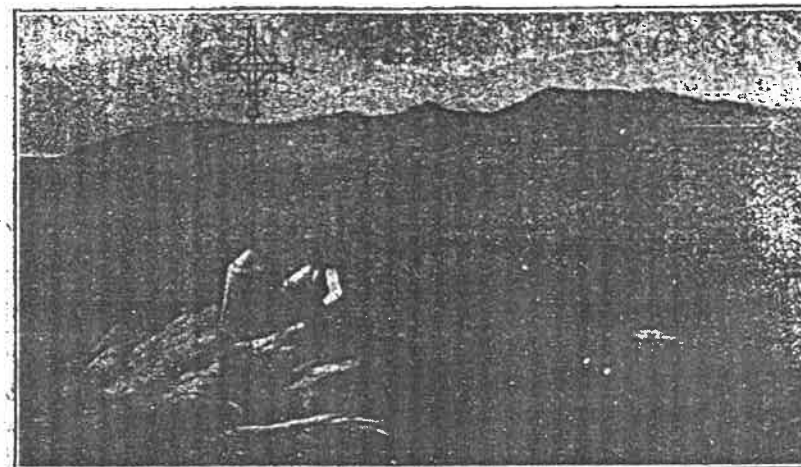
Sant Hilari Sacalm, 27 de Setembre 1923

Nombre solt, 0'25 ptes.

Temporada, 3'00

NOSTRES BELLS PAISSATGES

Al cim de las Rocas del Rey

*Res, que ja hi som. Que aquest
últim dijous de Setembre, se'n
ha plantificat aquí, com amohi-
nós terme de la nostra tasca pe-
riodística estiueca, barrant-nos
el pas fins arribar un altre Juny.
Quina llàstima! Are que ja hi es-
tavam acostumats, que haviam
enfortit las coneixensas del any
passat i n'haviam agafat tantes
de noves, i te, plega, i preparat
per quant vingui un altre Juny.*

Sort que aquest any ens havem

*aprofitat més que l'any passat.
No se si s'hi hauràn fixat. Ens
hem possat en comunicació sis set-
manas més que l'any passat.
Aquest any disset. El passat va-
ren ésser onze. Deu n'hi dó. Ja és
una bona empeneta.*

*I are, que puc dir-los de las
moltes cosas que'm deixo al tin-
ter? Sols me queda temps per una.
Gracias, moltes gracias als que
ens han aleniat a la empresa, als
que'ns han ajudat amb els seus
treballs ben meritosos, honrant-
nós amb una distinció que ben-
pocs periódics avui poden lliur, i,
gracias, moltes, als que son pun-
tal valios de la vida de LLIROIA
amb sos anuncis i sotscripcions.*

*I res més, que repetirlos que
salut a tots, i que s retira modes-
tament pel foro esperant per
quant vingi un altre Juny.*

EL SIMBOL

Plau-nos donar com a despedida de
nostra temporada de 1923, un aplec
de treball: firmats per fills de
Sant Hilari

Benet Jover i Bernedas

(1825-1882)

Nat en 1825. Fill i metge de
Sant Hilari. Cursà la carrera amb
lluïment i tota la vida hauria
exercit en el seu poble estimat de
no sobrevenir les turbulències i
excessos de la segona guerra ci-
vil. Aleshores passà a Sans (Bar-
celona) amb sa familia, en quina
població morí l'any 1882.

Escrigué acurats articles pe-
riodístics i, com a obra més no-
table, una «Memoria» sobre les
aigües de la Font Picant, al em-
botellar-la per a l'espòs d'Isabel
segona. Aqueixa memoria li val-
gué una condecoració pensiona-
da que ell rebutjà, retornant-la a
Madrid. Aquest detall dona una
nota del seu caràcter.

Els troços adjunts són frag-
ments d'una «correspondencia»
que, descrivint un viatge a Sant
Hilari, envià al periódic «El Por-
venir de Sans» en 26 d'Agost de
l'any 1879.

EL BREÇOL

«A pocos kilómetros de Hostalrich se entra de lleno en el incomparable valle de Arbucias, el cual deja muy atrás a los tan careados valles de Suiza: en efecto, parece que en aquel rincón del Montseny la naturaleza hace alarde de su propia belleza, acumulando en él todos los encantos que en sí encierra.

«La carretera que recorre el fondo del valle va franqueando, ya la derecha, ya la izquierda de un riachuelo bastante caudaloso, y ofrece en cada recodo, en cada zig-zag, un nuevo y delicioso panorama; aquí un verde y frondoso prado, plantado de esbeltos álamos colocados en simétricas hileras; allá otro prado sembrado de preciosos manzanos que encorvan sus ramas hacia el suelo por el peso de su delicado fruto; acullá campos de labor con lozanías verduras y variadas leguminosas; a los lados, coronan este cuadro de belleza sin igual frondosos bosques de alcornoques, de encinas, de avellanos y castaños, alternados con preciosos viñedos que dan excelente vino.

«Como fin y remate de este magnífico cuadro, en el extremo occidental de este valle, se divisa el vetusto Montseny en forma de una inmensa pirámide truncada, cuya presencia recuerda uno de los fenómenos geológicos más notables de nuestro planeta: el levantamiento de la cordillera pirenaica, de la que forma una de sus estribaciones» (?).

Francesc Jover i Paixau

(1856-1910)

Fill del anterior. Cursà a Vich una part del Batxillerat. Fou aficionat a la literatura i s'incorporà al Renaixement de les lletres catalanes. En el número 7 de LLIROIA donarem una petita nota crítica de la poesia d'aquest autor, i publicarem la següent que'ns plau reproduhir.

*D'un tronc d'arbre de noguer
el feren a la pagesa:
el destrelé amb sa destral,
el mingó fusté amb ses eines...
Diu qu'era dels més bonics
qui és feien per'quelles terres!
Ai breçol, el meu breçol:
qui pogués dormir-hi sempre!
Ell ha sentit dintre el bosc,
al abric de les fulletes,
la música del torrent,
del oreig la dolça queixa,
del rossinyol aquell cant
i de la nit la grandesa.
Ai, breçol...
Ell ha vist com m'adormia
al caure en mes galletas
la pluja de petonets
que ma bona mare em feia.
Si en depien ser de dolços,
qu'ara encara m'els remembra!
Ai, breçol...
Ell sab de ma mare el goig
per la primera denteta;
quan me deia—Fes non-non,
filllet de l'ànima meva...
(Cançoneta que encara se de
memòria i tota entera).
Ai, breçol...
I els contes de la meva àvia,
d'aquella vella tant vella,
que m parlava dels gabaigs
com a maleïtes vespes;
d'un històric Montserrat
i d'uns contes de la terra...
Ai, breçol...»*

Antón Jover i Paixau

(1859-1888)

Germà d'En Francesc. Nat a Sant Hilari com tots sos germans i mort, també com ells a Barcelona. Estudià a Vich i tingué afició a la literatura clàssica. No li conec res en català, sols aquest sonet que m'ha recitat la Mare. No fou fet per pur esplai sinó també per un motiu d'honra.

AL CALUMNIADOR

No importa que te metas en vedado
ni que ensucies, mortal, la senda pura
do vagan y se esparcen con dulzura
la virtud y el honor del hombre honrado
No cejes hasta que mires colmado
tu vil procedimiento; no me apura

que el sello de la infamia, con anchura,
para esculpir mi rostro hayas hallado.

Sólo lo siento porqué me zahieren
con antifaz, del cual haces alarde,
de lo contrario, acaso me vengara.

Mas, a decir verdad, no sé quien eres,
y, como tal obrar hace cobarde,
espero que vendrás me cara a cara».

Manel Jover i Paixau

(1864-1907)

Fill petit del metge Benet. Estudià a Barcelona el batxillerat i cursà la carrera de Medicina, llicenciant-se als 22 anys.

Fou metge de Capellades i de Masquefa. La seva cultura era notable i en el seu ministeri fou per tothom apreciat i alabat.

Escrigué en català i castellà, i de la seva tasca literària tractarem també un xic en el número citat de LLIROIA, reproduhim avui un fragment d'una de les seves més populars composicions:

LA CARITAT

«Si avui les cordes de la meua lira
polsar m'atreveixo,
és que m'inspira
un accent sagrat,
l'idol més noble, la virtut més
[bella,
aquella clara i lluminosa estrella:
la santa Caritat».

Son aquests els dats recullits per a portar nostre gra de sorra al bon desig del Director de LLIROIA en aplegar referències dels fills de Sant Hilari conservadors de la bella literatura.

MIQUEL BOSCH I JOVER

Artés, 7 - IX - 23

Décima

Una burra xica y blanca,
sens pensar fer rés de mal,
ha traspasada la tanca
del hort del Sastre Giralt.
Anava sense ronçal,
sens ningú la dirigit,
i amb son seny d'animal gris
se menjava aquelles blèdes,
qu'erén crues i ben fredes
raciant sa fam aixís.

JOSEP BUXALLEU

(Sastre Giralt)

Pladela sala Felip
Brussosa y Parcet

Filla de Sant Hilari. El primer visqué en la setzena centúria i entre'ls papers del Sastre Giralt que examinàrem en l'ivernada de 1897 a 98 a Can Quel trovarem versos d'aital poeta. Fragment de un poema «Fellonies».

Dels altres tres queden cançons ja conegudes, en castellà i català. Volém apuntar un versos que'l barber i músic Manel Climent ens feia cantar amb aire d'americana. De quin dels tres son? Cal ferna recerca per trovar coses tant interessants.

Mil cançons volem cantar-hi
rodejats d'avellaners;
jovenets de Sant Hilari
obsequiau als forasters.

A sobre lilit d'hervetes,
aprop de riu preciós
hermosas cançonetes
dels bous y dels pastors

Qui la recorda tota sencera?
De qui es original?

A. B. P.

Del Sastre Giralt

Son innombrables las sortidas graciosas del improvisador Sastre Giralt qu'encara recorden els vells de nostra vila. En citarem una de les ultimament recullidas.

Un advocat de molta anomenada que venia a pendre les aigües d'aquest poble, s'hi feu molt amic i li demanà uns versos. El Sastre se'n excusava cada istiu quan, a l'anar-hi de nou, els hi demanava; però tant i tant l'important, que un dia al trobar-lo venint de passeig li endressà sens embuts i davant d'un bon rotlló de gent la següent dècima:

Notaris i advocats,
com gent de ploma són ells,
baixen volant com aucells
a l'infern dels condemnats.
Quevedo en els seus dictats

eixa sentència fulmina;
ningú diu si desatina,
puig tant istiu com hivern,
tots hi fan cap a l'infern
i es pla certa eixa doctrina.

Si comencèssim a citar anècdotes d'ell, no acabaríem mai.

A. BUSQUETS I PUNSET

Sant Hilari Sacalm

L'esperit s'estremeix de goig al contemplar la florida esplendorosa de la nostra vila.

¡Mireula indolenment recollida en las vessants del altíssim i venerable Montseny! Quina ornamentació més hermosa de boscuries i afraus ahont el remor de mil fontanelles i regarols, cantan els ocells en aquestos temps de joia en que a corrua feta venen els forasters, els uns a recrear sa vista amb tanta hermosor, i altres a cercar remei per ses malures en aquestas salutíferas ayguas que no tenen parió.

En el clos reduit de la calma riolera ja no hi cabia i s'ha aixemplant Coll del Boix amunt i envers l'indret de la Font Vella, quan no pel cantó del Hort Nou, riolers aixamplis que trenquen el cinturó que la oprimia.

Bon lloch pera reposar de les fadigues del hivern els que venen a saturar sos pulmons del aire sa de les bosquetanes encontradas perfumat per mils de flors i d'herves. Si'ns decantem vers la Font Picant, tan miraculosa i estimada, seguint el rieral murmurador arribarem fins a un nú de montanyes i serralades interminables de grat encis i que fan de nostra comarca la verdadera Suissa catalana.

La vila nostra obra'ls braços als forasters que la honran, oferintlos un aplec de cors francs i generosos que bé ho som els fills de Sant Hilari, encara que sembli vanitat el dir-ho.

Es cert que montanyes gegantines oprimeixen la població, pro que pintoresca serà la vila quan s'escaloni els caserius

per les vertents de las verdosas serralades!
¡Contemplem-la amb goig la creixensa!

F. CULÍ VERDAGUER

Mes amigues de joguines
totes diuen que t'has mort;
desde ahir totes m'abassen
y m'omplenen de petóns.
¡Ay mare, mareta meva:
es gaire gust ésser mort?
Quan corriem per la prada
cullíes per mí les flors
y un ramellet hi lligaves
a n'els rissos del meu front.
¡Ay mare, mareta meva,
perque avuy no'm possués flors?
La tieta, mes que lletja,
m'ha posat un llas de dol;
sempre'm deya ploranera,
y ara plora més que jo.
¡Ay mare, mareta meva,
m'han posat un llas de dol!
Si ho sabesses! me prengueren
el vestit de rossa fosch
y aquell blanch que tú'm

[brodaves

l'any passat, en el balcó.
¡Ay mare, mareta meva,
el vestit de rosa fosch!
M'han posat negra, endolada,
ja no semblo la Rosó;
alegroya tant que n'era
are'm moro de tristior.
¡Ay mare, mareta meva,
ja no semblo la Rosó!

Mn. IGNASI ROVIRA COLL

L'Amor de mare

No hi ha cap amor tan plé de abnegació com el que'ns professa la mare.

Quan som petitets ja corresponem a ella, i tot l'amor que sent nostre tendre cor d'infants és per ella sola. ¡Prou s'ho mereix!... Sempre tant bona i carinyosa amb nosaltres. ¡Pobre mare! quants sofriments... quantes penes i quantes llàgrimes com perles rodolan cara avall per nosaltres... de bona gana fins la seva vida donaria per els seus filllets... per aquell fruit del seu

amor. ¡Es cosa sublim l'amor d'una mare!

Si els homes sentíem com les mares, no hi haurien eixes terribles guerres que s'emporten els fills de la llar robant la tranquil·litat i la vida de les seves mares.

Jo'm pregunto, qu'és una mare? Una cosa que l'infant estima i que l'home oblida. Un amor fet a tota classe de dolors... Un cor que no's ciosa de sofrir i una ànima que no deixa un moment d'estimar, i nosaltres a canvi de tot això moltes vegades ens mostrem indiferents amb elles i fins n'hi ha que les obliden... i n'ies recorden que hagin tingut mare.

Sembla impossible que hi hagi un sol fill que oblidi eix nom tan dolç.

L'amor que ens professa, mai m'incara a les promesses que'ns fa. Ella sempre lluita per nosaltres i vigila que no siguem víctimes dels precipicis que'l món ens prepara. ¡Oh si escoltessim senare els seus concells!

Quan som petits ja ho fem i quan ens amenaça algun perill correm a buscar auxili a la dolça falda de nostra mareta, que tant voltes ens ha servit de brecol, com els pollets corren a buscar refugi sota les ales de la seva lloca.

Pero... quant som grans per desgràcia nostre comencem a separar-nos d'ella preferim a les amigues...

El món té moltes espines... i al marxar de la faldeta de nostre mare és quant comencem a sentir les junyides de les mateixes.

Tots sabem que's una esposa, una germana, una amiga, pero una mare...

La mort d'aquesta és una immensitat ahont el mateix cor de la dona s'hi pert. En la vida no hi ha petons donats en més carinyo ni més amor que'ls d'una mare. Jo ja comprenc que tenim qu'estimar a altres persones sense ella però mai tenim que oblidar aquesta per conquistar a un altre.

Quantes vegades passa que arriant els divuit anys ja comencen a estimar, però... no n'aque-lla mareta... si no que moltes vegades nostre tendre cor se obra de bat a bat per donar-hi entrada a un galant jove... que tot just coneixem i... ¡ai!... quant s'arriba en aquest cas ja no més vivim per aquell ideal... i casi oblidem aquell dolç amor de nostre mare. I quantes vegades resulta que aquell jove que'ns creiem que degut a sas promesas havia de fer nostra felicitat, les trenca i acaba per oblidar-nos.

Això estimades llegidores ja mai ho farà nostra mare. Essent aixís estimar-la i quant ens arri-vi el moment d'estimar a n'algún galán jove... perquè en la nostra joventut és natural que aquest moment arriui, anhem i corresponguem a n'el que sia mereixedor de nostre cor, si s'en fa digne. Mes, estimem i respectem el dolç nom de mare i aixís corresponderem al deurer que tenim amb ella i aixís si Deu un dia ens concedeix que nosaltres siguem mares veurém amb goig com nostres filllets ens respecten i ens aïman. Sols llavors comprendrem la satisfacció que avui elles senten al veure que'l seu amor es correspon com se mereix.

SOLETAT RIDAURA

La Pastora de Puigdot

Un doll d'aigua com cristall
brola de la font joiosa
la fa servir de mirall
la pastora més hermosa.

Més enllà hi ha un pastoret
que lo fioviol refila
mal de cor pateix pobret
per un jove de la vila
que li vol pendrer l'amor
que'n somia nit i dia
la pastora de Puigdot
que li ha robat la vida.

El diumenge a Viladrau
la veureu com va a matines
porta focs al devantal
al cor hi porta joguines
i en el fons hi du l'amor
per un jove de la vila

a olvidat an el pastor
que dia i nit la somia.

Pastoret enamorat
que plorant passes els dies
amb el cor rublert d'amor
que per tu tot son espines
enmirallat amb la Creu
de Matagalls, ta vehina
agenollat prega a Deu
i perdona a la pubilla.

SALVADOR NOGUERA

A Lliroia i Sant Hilarí

Dessota un calm de valls i serralades
exuberants, regades de ses déus,
dassota un calm de trumfarars i prades
reverdejants, oh vila! tu t'agseus
sota'l capçal del llit on despertares
al bes del sol d'Orient tot rialler
sis segles fa que al crit t'alliberares
de via-fora sentin te presoner.
Eix sol radiant ta llibertat inonda
tot el teu ser; i llur esclat infonda
al teu esperit l'aveuç d'un poble gran.
Darrera eix sol esclata un nom, un símbol
que uneix els cors, ¡Lliroia! que

[atractivol
a son Orient tos fills triomfarán

LLUIS G. PONS Pvre.

L'adeu...

Sola i fligida, asentada al balcò,
plora. La lluna amb sos raigs
d'argent banya el seu rostre. Fi-
ta son esguard a la lluna, i com
buscant tots els recones del astro
de la nit la mira... la contempla
llarga estona. Els seus ulls bri-
llants com estels s'omplen de
llàgrimes. Pobra nena!

El seu pensament fuig... cor-
re... vola cap aquelles terres
maleïdes ahont hi té el seu amor.

Encar sent la cremor dels
seus ardents llavis, al dar-li
l'adeu i dir-li:

—Mira'm, guaitem aimada-
meva, veus com jo no ploro;
qu'estic tranquil.

—No amor meu. No pot esser.
Tremoles com jo.

—Es l'emoció i al pensar que't
deixo. No temis, seré fort i Deu
m'ajudarà. En la lluita, el teu
record me donarà forces per so-
portar-la.

—M'estimes molt!

—Més que mai. Per aixó vull
viurer per estimarte senpre.

Per què plores? Contempla
la lluna que sonrienta ens mira.
Quan jo siga fóra i ella com en
eixa nit serena, il·luminà la
terra, fixa-hi el teu esguard, que
jo d'allà... també la miraré i sem-
blarà que'm trasmeti els teus
pensaments...

Per aixó ella amb ses mirades
li demana noves del que aima.

Llàgrimes toentes com her-
moses perles, li baixen cara
avall.

—No ploris—sembla dir-li—
no ploris que el teu amor vindrà,
per fer de la llar un niu amorós,
ple de felicitat. I absorbit en
aquest pensament, tot d'una el só
de llunyana orquestra li recorda
que és nit de festa major i que el
jovent alegre i bullicios dança
alegrament.

Ella, com una verge resigna-
da diu:

—Balleu, balleu amics meus,
que per mi és nit de plor.

JOSEP DURAN

Sacrifici

L'aubada apunta sobre'l mar de Roses;
l'ayre despert torna a crehuar l'espai;
s'esvaeixen lesombres misterioses:
Natura somnolenta exhala un ¡ay!
i vibra al bes de l'auba benehida
que la torna d'ensomnis a la vida.

Dessobre'l llibre de la roca dura
que'la celtas a son deu han consagrat,
el sacerdot derrama la sang pura
del anyell tendre i blanc, sacrificat.

Sobre'ls tions la víctima es posada,
ja flamejant el fogueral l'encén;
y's confonen en una flamarada
el foc sagrat i els raigs de sol ixent.

El poble dança entorn del sacrifici
fantástica sardana, esbogerrat,
i no s'adona en mitg de son defici
que tingui el cos i l'esperit cansat,

Visió

Crucíferes

Es aquest mon una mar
mon pobre cor una barca,
barca que fa el seu camí
per treure del cel les platges.
Mil cops m'hi som acostat
i els temporals me'n aparten.
brega que brega el meu cor,
de tant bregar ja s'en cansa.
Si no veniu ¡Jesus meu!
el volcà'n resonades,
s'estrellarà en els esculls,
arreu fara vies d'aigua.

María de SULTERRA

L'estiuet de Sant Martí fou com el florit oas-
sis que la sobtà força enllà de son romiatge vers
l'assoliment de son amor que portà la vida a
n'aquella naturalesa trista i indiferent.

En el decurs de tan alegroia quinzena s'im-
pregnà de la poesia pura i esponjosa que l'estre
del seu adorat company abocà en les ardentes pá-
gines de *Coralines*, el llibre privilegiat que relle-
vava'ls més predilectes de devoció que solien acom-
panyar les hores de solitud, en que l'ànima igno-
centa de la pubilleta de Serradeures trespava con-
fada pel caminal de la vida, afressat per la dolo-
rosa rutina imperant en la seva llar ignorada.
Coralines fou tot aquell temps l'aliment de la se-
va ànima enamorada; però no bastaren pas les
nobles estrofes per omplenar el cor que desperta-
va sedent d'un afecte ver i inestroncable. Encara
n'esperava més; al menys el compliment d'una
promesa feta al marxar. Ara se'n adonava de la
falta que feu sagnar son cor.

Espigolà tots els sospirs tancats en el llibre
que havia posat el nom del seu estimat en un lloc
enveuable; n'havia espremut tota la seva essència,

no traïr l'amor que'ls abusava!

—¡Fins a més veurer! ¡Estigni bó!

En Rodergas tombà'l toçalet de la torrentera
amb el cor alabatent de recança.

A la font de les Illes s'aturà a reposar una
estona.

Llustrejava, començant la quietut. Les re-
mors de converses dels companys de balneari
s'anaven apagant pel recolze de La Molina, i so-
lament trencava'l silenci el soroll d'aigua de la
riera.

De sobte la veueta del pastor se sentí clara
i dolça.

*Ai, adeu rosa i clavell
que l'amor me'n has robada!
Tu te'n vas cap a la mar
i jo'm quedo a la montanya.*

La tonada percutia per la vessant, omplint
la boscuria de melangiosa suavitat.

En Rodergas esperà al pastor que li feu un
xiulet. Volia pendren comiat d'aquell minyonet
tan devot seu.